

Dosarul nr. 3ra-881/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – T. Avasiloaie

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Minciuna, E. Palanciuc, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

03 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de către Serghei Fujenco împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei,

împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva hotărârii din 16 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a admis acțiunea depusă de către Serghei Fujenco,

constată:

La 14 martie 2020, Serghei Fujenco a depus prin intermediul oficiului poștal acțiune în contencios administrativ împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei.

În motivarea acțiunii a invocat că a activat în organele procuraturii din anul 1975 până în anul 2001, având o vechime în muncă de procuror de 26 de ani.

Începând cu 22 septembrie 1999, la atingerea vârstei de 50 de ani, în conformitate cu prevederile art. 45 alin. (1) din Legea cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992 și art. 26 alin. (3) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995 i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă în mărime de 80% din salariul mediu lunar potrivit funcției deținute de procuror șef al Procuraturii raionului Taraclia, cu includerea suplimentului pentru accesul la secretul de stat, cu respectarea principiului recalculării pensiei la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiul funcției, pe care o primea regulat, cu respectarea obligatorie a principiului recalculării pensiei, la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiu, situație care a durat până la sfârșitul anului 2011.

Reclamantul a menționat că potrivit art. 34 alin. (6) din Legea nr. 118/2003, procurorii pensionari beneficiau de dreptul de recalculare a pensiei în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu.

Astfel, în corespundere cu această normă, odată cu intrarea în vigoare a acestei Legi –18 aprilie 2003, a dobândit dreptul la recalcularea pensiei în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu.

Respectiv, odată cu majorarea salariului procurorului în exercițiu în baza Legii nr. 355-XVI din 23 decembrie 2005, de la 01 ianuarie 2008 cuantumul pensiei i-a fost recalculat conform dreptului dobândit.

Totodată, reclamantul a notat că prin prisma art. 73 alin. (8) din Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, procurorii pensionați de asemenea beneficiau de dreptul de recalculare a pensiei pentru vechime în muncă odată cu majorarea generală a salariului procurorilor în exercițiu. Astfel, fiindu-i reconfirmat prin Lege dreptul dobândit legal la 18 august 2003 de a-i fi recalculată pensia în mărime de 80% din salariul procurorului în exercițiu conform funcției deținute.

Mai mult ca atât, faptul dobândirii la 18 aprilie 2003 a dreptului la recalcularea pensiei la majorarea salariului de funcție a procurorului în exercițiu și utilizării acestui drept până la sfârșitul anului 2011 nu este negat nici de Casa Națională de Asigurări Sociale.

De asemenea, reclamantul a indicat că prin Legea nr. 37 din 07 martie 2013 a fost completată Legea nr. 355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar și a fost majorat cu 35% salariul procurorului, începând cu 01 ianuarie 2013.

Deopotrivă, art. XXIX din Legea nr. 152 din 01 iulie 2016 stipulează că începând cu 01 august 2016 salariul de funcție al procurorului se stabilește în raport cu salariul judecătorului, conform Legii privind salarizarea judecătorilor și procurorilor nr. 328 din 23 decembrie 2013 și Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, ținându-se cont de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcția de procuror.

În sensul art. 51 alin. (1) și art. 52 lit. d) din Legea privind salarizarea judecătorilor și procurorilor nr. 328 din 23 decembrie 2013, salariul de funcție al procurorului, cu o vechime în funcția de procuror de peste 12 ani, este în mărime de 3,15 salarii medii pe economie, iar pentru executarea funcției de conducere de procuror – șef al procuraturii teritoriale i se atribuie un spor calculat în raport procentual față de salariul de funcție în mărime de 9%.

Conform art. 25 alin. (1) din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar nr. 270 din 23 noiembrie 2018 și Anexa nr. 4 (grupul ocupațional „Justiție (B)”, codul funcției B1045), pentru funcția de procuror-șef al procuraturii teritoriale clasa de salarizare constituie 108, iar coeficientul de salarizare constituie 9,37.

Serghei Fujenco a considerat că a întrunit și întrunește aceste condiții, iar Casa Națională de Asigurări Sociale din motive neîntemeiate nu i-a recalculat pensia la momentele respective, lipsindu-l de dreptul dobândit licit în anul 2003 de recalculare a pensiei, stabilindu-i mărimea pensiei cu aplicarea mecanismului general de indexare a acesteia la 01 aprilie a fiecărui an.

Astfel, la 03 februarie 2020, s-a adresat cu o cerere prealabilă întru restabilirea sa în dreptul de a beneficia de principiul recalculării pensiei în

legătură cu majorarea salariului procurorului în funcție potrivit prevederilor Legii nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar nr. 355 din 23 decembrie 2003, Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016 și articolului XXIX din Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 152 din 01 iulie 2016.

Prin răspunsul nr. F-298/20 din 03 martie 2020, Casa Națională de Asigurări Sociale i-a respins cererea, motivând că nu există temei legitim de a-i recalcula pensia ca procuror din salariul majorat al procurorilor în exercițiu.

În opinia reclamantului, refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale de a-i recalcula pensia este neîntemeiat și ilegal, deoarece autoritatea publică nu a determinat corect raportul juridic în cauză, circumstanțele importante pentru soluționarea litigiului și nu a ținut cont de faptul că Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 56 din 09 iunie 2011, prin care au fost abrogate alin. (3)-(10) ale art. 73 din Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 nu este aplicabilă în cazul din speță, din motiv că contravine normelor CEDO, practicii unanim recunoscute a CtEDO, Constituției Republicii Moldova, Hotărârilor Curții Constituționale, legislației civile naționale și principiului securității juridice, instituit în jurisprudența instanțelor internaționale și naționale de justiție.

Serghei Fujenco a notat că Legea cu privire la Procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003 (ajustată la Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995), Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, în calitate de procuror în demisie, deține dreptul la toate înlesnirile, garanțiile, recompensele și suplimentele prevăzute pentru judecător. Or, de aceleași garanții garantate de Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003 și Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 s-au bucurat și procurorii, inclusiv și el până la 01 iulie 2011, *de facto* 01 aprilie 2013, când majorarea pensiei nu a fost efectuată.

Mai mult ca atât, el a fost pensionat până la adoptarea Legii cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003 și primea pensia conform prevederilor Legii cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

Reclamantul a invocat că atât Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, cât și cele anterioare (din 1992 și 2003) asigură reglementarea garanțiilor sociale, una din ele fiind acordarea pensiei procurorului ca entitate de demnitate publică, la o anumită vârstă – 50 de ani (în cazul său – 28 aprilie 1999), cu respectarea obligatorie a principiului de recalculare a pensiei la fiecare creștere ordinară a salariului lunar al procurorului în funcție.

În susținerea motivelor sale, reclamantul a făcut referire și la constatările Curții Constituționale, care s-a pronunțat univoc asupra faptului că quantumul pensiei stabilite printr-o lege anterioară nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată prin act normativ adoptat ulterior.

Astfel, toate modificările operate ulterior în actele legislative, care reglementează modul de calculare a pensiilor procurorilor au efect doar pentru persoanele (procurorii) care vor beneficia de pensii după punerea în aplicare a modificărilor respective, aceste modificări neavând efect retroactiv, potrivit regulilor generate de acțiune a legii în timp. Or, dreptul constituit în baza unor legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare.

Conform regulii generale, legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului anterior, nu poate desființa modalitatea prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

Prin urmare, Casa Națională de Asigurări Sociale urmează să-i recalculeze pensia pentru vechime în muncă ținând cont de majorarea salariului procurorului începând cu 05 aprilie 2013 (data intrării în vigoare a Anexei nr. 3 la Legea nr. 37), majorarea ulterioară de la 01 august 2016 (data intrării în vigoare a Legii nr. 152), majorarea ulterioară de la 01 decembrie 2018 (data intrării în vigoare a Legii nr. 270) și de fiecare dată a majorării salariului procurorului în exercițiu în funcția de procuror-șef al raionului, pe viitor.

Reclamantul Serghei Fujenco a solicitat prin cererea de chemare în judecată anularea integrală a refuzului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. F-298/20 din 03 martie 2020 și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să emită act administrativ individual de recalculare și achitare a pensiei pentru vechime în muncă, conform:

- Legii nr. 37 din 07 martie 2013, potrivit căreia salariul procurorului, cu vechimea în muncă de 20 de ani, a fost majorat cu 40%, începând cu 01 aprilie 2013 până la 31 iulie 2016, în mărime de 80% din salariul majorat, plus sporul pentru accesul la secretul de stat;

- art. XXIX din Legea nr.152 din 01 iulie 2016, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului șef al procuraturii teritoriale în exercițiu, care are o vechime în muncă de peste 16 de ani, cu recalcularea acesteia, începând cu 01 august 2016 până la 30 noiembrie 2019, în mărime de 80%, plus sporul pentru accesul la secretul de stat;

- anexei nr. 4 (grupul ocupațional „Justiție (B)”, codul funcției B1045) din Legea nr. 270 din 23 noiembrie 2018, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului șef al procuraturii teritoriale în exercițiu, care are o vechime în muncă de peste 12 ani în calitate de procuror, cu recalcularea acesteia, începând cu 01 decembrie 2018, în mărime de 80%, plus sporul pentru accesul la secretul de stat.

Prin hotărârea din 16 noiembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, corectată prin încheierea din 11 decembrie 2020, s-a admis acțiunea depusă de către Serghei Fujenco.

S-a anulat refuzul și răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale a nr. F-298/17 din 03 martie 2020 și nr. F-2053/20 din 29 septembrie 2020.

S-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale, oficiul teritorial competent, să emită o decizie cu privire la recalcularea pensiei pentru vechime în muncă în temeiul cererii lui Serghei Fujenco înregistrată la 05 februarie 2020 cu nr. F-298/20 (f.d. 34, 43, 53-56 recto-verso).

La 18 decembrie 2020, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus prin poștă electronică apel nemotivat împotriva hotărârii din 16 noiembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 42, 44). Conform avizului de recepție a corespondenței DS8000980899AS, hotărârea motivată a primei instanțe a fost notificată apelantului la 29 ianuarie 2021 (f.d. 58), iar apelul motivat a fost depus la 17 februarie 2021 (f.d. 63).

Astfel, instanța de recurs constată că la demararea căii de atac în ordine de apel, Casa Națională de Asigurări Sociale a respectat termenul de atac instituit la art. 232 din Codul administrativ.

Prin decizia din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva hotărârii din 16 noiembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 72, 73-106).

În consolidarea soluțiilor prima instanță și instanța de apel au reținut că procurorii pensionați beneficiază de dreptul la recalcularea pensiei pentru vechime în muncă și a indemnizației viagere în cazul majorării generale a salariului procurorilor. Recalcularea pensiei pentru vechime în muncă se efectuează ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea se efectuează din data de întâi a lunii în care a fost efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii.

Instanțele inferioare au notat că în perioada vizată Serghei Fujenco întrunea condițiile pentru recalcularea pensiei, cu dreptul de a beneficia de recalcularea acesteia, în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, începând cu luna următoare celei în care s-a majorat salariul, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii, deoarece legea prevedea o asemenea modalitate și permitea această recalculare, iar începând cu 01 iulie 2011, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 au fost abrogate alin. (3)-(10) ale art. 73 din Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 și, prin urmare, legea nu mai prevede o asemenea posibilitate de recalculare a pensiei.

În speță, însă, un drept patrimonial dobândit, cum este dreptul la pensia ce se află în plată și care deja are o valoare economică, constituie un drept de proprietate în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional CEDO, deoarece a fost dobândit licit de către Serghei Fujenco odată cu acordarea pensiei pentru vechime în muncă în anul 1999.

Instanțele inferioare au remarcat că drepturile diminuate prin normele Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 ca drepturi potențiale sau aleatorii se referă, exclusiv, pentru viitor, la procurori cu drept de pensionare, or, este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului procurorului în procesul adoptării unor legi noi. Noile prevederi legale se vor aplica numai pentru viitor și numai față de persoanele care au solicitat acordarea pensiei după intrarea acestora în vigoare, fără a se aduce atingere drepturilor de pensie stabilite anterior.

La 26 și 27 mai 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus la Curtea de Apel Chișinău recurs împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și emiterea unei decizii noi (f.d. 107, 108, 109, 110).

La 06 august 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus la Curtea Supremă de Justiție motivarea recursului împotriva deciziei din 12 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 116, 117-119, 120-122, 123).

În motivarea recursului a invocat că noua redacție a art. 73 din Legea nr. 294/2008, în vigoare de la 01 iulie 2011, prevede că procurorii, cu excepția procurorilor militari, au dreptul la pensie conform Legii nr. 156/1998 privind sistemul public de pensii. În așa mod, începând cu 01 iulie 2011, drepturile de pensionare a procurorilor au fost reglementate de prevederile art. 46² din Legea nr. 156/1998, în vigoare până la 01 ianuarie 2018.

Recurenta a menționat că norma art. 46² din Legea nr. 156/1998 nu prevedea faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul

majorării generale a salariului procurorilor. Respectiv, începând cu data de 01 iulie 2011 pensiile procurorilor nu se mai recalculează, dar se indexează anual la 01 aprilie, conform art. 13 din Legea nr. 156/1998, iar drept consecință nu există temei legal de a recalcula pensia de procuror a intimatului din salariul majorat al procurorilor în exercițiu.

De asemenea, în opinia recurenteii, instanțele inferioare nu au aplicat prevederile art. 73 alin. (3) din Legea nr.100/2017, care prevede că actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultraactiv. Or, în condițiile speței, nu există o normă legală care ar garanta dreptul la recalcularea pensiei procurorilor, iar norma veche care reglementa acest drept a fost abrogată în anul 2011 și nu poate avea efect pe viitor, deoarece nu este ultraactivă.

La 17 august 2021, Curtea Supremă de Justiție a notificat intimatului Serghei Fujenco și reprezentantului acestuia, avocatului Viorel Sîrghi, copia recursului motivat depus de Casa Națională de Asigurări Sociale, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra criticilor formulate în recurs. Însă, până la examinarea admisibilității recursului, intimatul și reprezentantul acestuia nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referințe (f.d. 125, 126).

Conform art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 12 mai 2021 (f.d. 72). La 26 mai 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus recurs nemotivat (f.d. 107). Potrivit avizului de recepție a corespondenței DS8001918285AS decizia motivată a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurenteii la 19 iulie 2021 (f.d. 112). Motivarea recursului a fost depusă la 06 august 2021 (f.d. 116, 117-119, 120-122, 123).

În atare circumstanțe, completul ajunge la concluzia că recurenta s-a conformat prevederilor legale stipulate la art. 245 din Codul administrativ privind termenul de depunere a recursurilor.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. În acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate, ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă a statuat că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către recurentă este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh